

Trangstilfælde maa ordnes ad Forsørgelsesvejen, men efter Retsprincippet i Stedet for efter Almisserprincippet, Forsørgelse, der administreres af Kommunalbestyrelsen, efter følgende System: Den rent tilfældige og lejlighedsvis Hjælp, som Folk, der ellers fuldt ud klarer sig selv, og som er Medlemmer af Folkeforsikringen, kan trænge til i en snæver Vending, en Opgave, som skulde være Hjelpekasserne nærmestliggende, foreslaas ordnet gennem en begrænset Adgang til Laan hos Kommunen, som ikke har andre Retsvirkninger end dem, der ellers er knyttet til Laan, altsaa en Tilbagebetalingspligt.

Den særlige Trangaarsag, der fremkommer som Følge af Børns Forsørgers manglende Erhvervssevne, imødegaas dels gennem det almindelige Børneværn, der bl. a. omfatter Værgeraadenes nuværende Opgaver, dels gennem Regler efter Retsprincippet om Udbetaling af Bidrag fra eller gennem det offentlige til Støtte for en Række enligstillede Forsørgere med Børn eller til forældreløse Børn, Enkebørnsbidrag, Alimentationsbidrag m. fl., til hvis Modtagelse der heller ikke er knyttet Retsvirkninger.

Det samme gælder endvidere en Række Tilfælde af den saakaldte Særhjælp: visse Former af Sygehjælp, Abnormforsorg, Fødselshjælp og forskellige andre spredte, men afgrænsede Trangstilfælde.

Derimod begynder Retsvirkningerne, hvor der i al Almindelighed udenfor Forsikrings- eller Særlovgivning bliver Tale om Hjælp efter et Skøn over Trangen i det enkelte Tilfælde. Den mildeste Form er almindelig Kommunegæld, der kun begrunder en vis Kontrol og Erstatningspligt, men efter Hjælpens Art og Størrelse samt Modtagerens hele Forhold og Karakter skærpes Retsvirkningerne, indtil man for egentlig arbejdsmodvillige Personer, groft forsømmelige Forsørgere, Alkoholister og professionelle Vagabonder eller prostituerede m. fl. naar over til den egentlige Fattighjælp med dennes forskellige Virkninger.

Det nye System følger en bestemt Linie, som Ministeren karakteriserede saaledes, »at Hjælpen ydes ikke efter Institutionens, men efter Tragens Karakter, at den uvidenskabelige og vilkaarlige Sondring mellem værdig og uværdig trængende opgives til Fordel for en Ordning, der afpasser Hjælp og Retsvirkninger efter den til vedkommendes Karakter, Forhold og mere eller mindre asociale eller antisociale Optræden bedst egnede Maade, at Omraadet for den i Forvejen afgrænsede Hjælp, til hvilken den trængende har en egentlig Ret, afgrænses saa vidt muligt, og at ydmygende Retsvirkninger kun knyttes til Afhjælpning af Trang i saadanne Tilfælde, hvor den trængendes personlige Forhold er af en saadan Art, at man i et ordnet Samfund maa anse det for nødvendigt at søge at tvinge